

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Bibliografie.— Căsătoria și despărțenia în China de d. D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Inalta Curte de casație și justiție, secțiunii unite : Căpitan Vasile Botez, compturi.

Inalta Curte de casație și justiție, secția II : Nicolae Roseți-Bălănescu cu M. Th. Mandrea, N. Crisoveloni procuratorul Casei G. Economu și fiul și Creditul funciar rural.

Idem : Dumitru Ionichescu.

Formalitățile ce trebuie să îndeplinească Portărelel la urmărirea veniturilor unui bun nemșcător de d. Arthur C. Sion.

BIBLIOGRAFIE

Căsătoria și despărțenia în China

Le mariage, le divorce et la séparation de corps dans les principaux pays civilisés (Étude de droit civil comparé) par Ernest Lehr, professeur honoraire de législation comparée à l'Université de Lausanne, etc. (Paris 1899, L. Larose, éditeur 22, Rue Soufflot).

D-l Ernest Lehr, cunoscut în lumea juridică prin scrierile sale asupra dreptului străin, și mai cu seamă prin tratatul său asupra dreptului civil germanic, dreptului civil spaniol, dreptului civil rusesc, dreptului civil englez, operă premiată de Academia științelor morale și politice, fără a mai vorbi de diferitele traduceri precum aceea a Codului cantonului Zurich de la 1887, a Codului de comerț portughez din 1888 și alte monografii publicate în broșuri și în ziarul de drept internațional al lui *Clunet*, a scos de curând la lumină un tratat complet asupra căsătoriei și despărțeniei în principalele state civilisate.

Această interesantă lucrare, indispensabilă tu-

turor acelor care se ocupă de drept străin și de legislație comparată, asupra căreia ne propunem astăzi de a zice câte-va cuvinte, este extrasă în mare parte din *Répertoire général alphabétique du droit français (article droit comparé)* și se divide în trei părți. Partea întâi se ocupă de Franca și coloniile sale; partea a doua, de principalele state ale globului afară de Franca, ear partea a treia și ultimă, cuprinde o privire generală asupra legislațiilor străine celor mai de căpetenie relativ la materia căsătoriei și despărțeniei.

Aproape toate legislațiile din Europa și America sunt semnalate și studiate cu o rară competență și în tot-deauna cu o mare exactitate, cu numeroase trimeteri la sorgintele cele mai sigure.

Scrierea d-lui Lehr dovedește că el posedă aproape toate limbele de pe suprafața pământului. Autorul se ocupă de legislațiile cele mai puțin cunoscute, precum este aceea a Serbiei, a Muntenegrului, etc. Numai legislația Bulgariei se vede trecută cu vederea, și aceasta pentru că partea privitoare la drepturile de familie nu este încă codificată în această țară. În adevăr, Statul vecin, care a dat loc la cunoscutul și neașteptatul conflict internațional, nu are încă un Cod civil de cât asupra obligațiilor ⁽¹⁾ și moștenirilor (legea din 1 Martie 1893), împrumutat în mare parte de la legislația italiană. El posedă însă un Cod de comerț pe care distinsul magistrat și a-

(1) Vezi mai multe texte din acest Cod traduse în tomul VI al Comentariilor noastre de drept civil, p. 393, nota *in fine*, 417, 418, nota, 525, nota 3, etc. Vom publica cât de curând în acest ziar mai multe hotărâri de ale Curților de apel din Bulgaria din care se va vedea că vecinii noștri se folosesc mult de scrierile și jurisprudența noastră.

micul nostru, d. Dim. G. Maxim, s'a însărcinat a ni-l face cunoscut în o serie de articole publicate în ziarul *Dreptul*, care actualmente se traduc în limba bulgară într'o revistă juridică ce apare la Sofia.

D-l Er. Lehr se ocupă și de legislația noastră, căreia îi consacră mai multe pagine, citând chiar autori români și decisiuni de ale instanțelor noastre judecătorești (Curtea din Galați și altele). Singura lacună ce am constatat relativ la legislația română este controversa la care a dat loc interpretarea art. 22 din Constituție în privința căsătoriei religioase. El se ocupă în mai multe locuri de dreptul canonic al bisericii răsăritene, asupra căruia există o carte minunată pe care o recomandăm cu tot dinadinsul cititorilor noștri⁽²⁾. Legea ungară asupra căsătoriei civile din 1894 ocupă în cartea eruditului profesor de la Lausanne rangul ce ea merită prin însemnătatea sa⁽³⁾.

Este de prisos, credem, de a insista mai mult asupra valorii cărții d-lui Lehr. Fie-care va voi să se asigure el însuși despre însemnătatea acestei lucrări. Credem însă interesant și de o actualitate netăgăduită de a semnală câte-va rënduri din cartea d-lui Lehr cu privire la căsătoriile și despărțeniile din China, detalii pe care autorul le-a împrumutat și el, la rëndul lui, de la o carte prea cunoscută în lumea savanților, care a făcut mult svon la apariția ei⁽⁴⁾.

China nu are încă un Cod civil, precum are Japonia⁽⁵⁾, căsătoriile fiind cărmuite în această țară mai mult de niște regule tradiționale.

De și Chinezii nu pot să aibă de odată de cât o singură femeie legitimă, totuși ei pot să aibă și alte femei așa zise de mâna a doua, care diferă de o simplă concubină prin aceasta că 'și-au

⁽²⁾ Zhismann, *Eherecht der orientalischen Kirche* (Wien, 1864).

⁽³⁾ Vezi asupra acestei legi, interesantă din toate punctele de vedere, Er. Lehr, *La nouvelle législation hongroise sur l'état civil et le mariage civil* (*Journal Clunet*, anul 1895, p. 751 urm.). Markus, *Die ungarischen Kirchenpolitischen Gesetze* (Budapest, 1895).

⁽⁴⁾ Tcheng-ki-Tong, *Les Chinois peints par eux-mêmes* (Paris, 1886).

⁽⁵⁾ Intregul Cod civil, elaborat de profesorul G. Boissonade a fost promulgat ca lege în 1889, însă, în urma unui vot al Camerelor, ratificat de Împărat, punerea în vigoare a acestui Cod a fost amănată. În 1893, o comisie extra-parlamentară, compusă din d-nii Hozumi, Umé și Tomii, acești doi din urmă doctori în drept de la facultatea din Lyon, au elaborat un nou proiect, luând de model noul Cod civil ger-

locul lor în casa bărbatului și că femeia legitimă este datoare să le primească în domiciliul lui, copiii lor fiind considerați ca legitimi. Această instituție își are origina sa în cultul strămoșilor și are de scop lăsarea unei posterități numeroase tocmai pentru îndeplinirea datoriilor către acești strămoși.

Condițiile căsătoriei sunt hotărîte de părinții copiilor încă din frageda copilărie a acestora și fără ca ei să se cunoască. Părintele logodnicei care ar rupe legătura acestui contract, este condamnat la 70 de lovitură saū la o amendă proporționată, aceiaș pedeapsă aplicându-se și aceluia care, cunoscând contractul anterior, ar fi acceptat mâna copilei promisă altuia. În acest cas, darurile ante-nupțiale sunt confiscate în folosul Guvernului, și logodnica se căsătorește cu primul ei logodnic, dacă acesta primește a o lua de soție. Dacă acest din urmă se retrage, el își primește darurile înapoi și fata este liberă a lua pe altul. Dacă familia logodnicului este aceea care a desființat contractul, autorul principal al delictului suferă aceiaș pedeapsă, ear tinerul este obligat a lua de soție pe prima sa logodnică și de a abandona celei de a doua darurile ante-nupțiale. Acceptarea acestor daruri este în principiu semnul consimțimentului părților.

Familiile ambilor tineri au de obicei de a'și declara reciproc infirmitățile fizice neaparente ale viitorilor soți. Logodnicul care răpește pe logodnica sa înainte ăilei hotărîtă pentru nuntă este condamnat a suferi 50 de lovitură.

Chinezii se căsătoresc foarte tineri, în genere băeții la 16 ani, iar fetele la 14.

În cât privește ceremonia logodnei, ea consistă în remiterea reciprocă unul altuia a contractului de căsătorie, semnat de fie-care cap al familiei. Apoi, logodnicii își trimet reciproc darurile ante-nupțiale. Căsătoria trebuie să se săvârșească în anul în care mirele a trimes prezenturile sale miresei.

man, care atunci era în simplă stare de proiect. Acest nou Cod a fost promulgat la 28 Aprilie 1896. El nu cuprinde de o cam dată de cât trei părți, cea relativă la dispozițiile generale, la drepturile reale și la obligațiuni și a fost de curând tradus în limba franceză de d-nii Motono și Tomii (Paris, 1898, L. Larose éditeur). Vezi nota lui F. Daguin în *Bulletin de législation comparée*, anul 1900, ultima broșură pe August și Septembrie.

În privința căsătoriei, consimțimentul viitorilor soți nu joacă nici un rol, ci numai acel al capilor familiei lor. Se întâmplă adese-ori ca o femeie să fie substituită alteia prin faptul acelora cari au mijlocit căsătoria, însă asemenea manoperi atrag nulitatea căsătoriei și 80 de lovituri pentru autorul fraudei. Substituirea unui mire altuia atrage o pedeapsă mult mai aspră, însă, în asemenea caz, căsătoria poate să aibă loc, dacă tinerii se învoesc. Sub pedeapsă de nulitate, căsătoria este oprită: 1° între persoanele care poartă același nume; 2° între rude până la a patra spiță în linie dreaptă și până la a treia, în linie laterală; 3° între cuscri și adese-ori între rudele cușcrilor până la a treia spiță. Ast-fel, un bărbat nu poate să ia de soție pe cumnată-sa, pe sora cumnatului său, pe sora femeii nepotului său, etc. Contravenienții sunt pedepsiți foarte aspru și darurile ante-nupțiale confiscate în folosul Guvernului. Viitorii soți nu pot să se însoțească în tot timpul cât ține doliul părinților lor; această împiedicare fiind însă pur prohibitivă, căsătoria este și rămâne validă.

Un funcționar nu poate să ia de soție pe fata unui locuitor din locul unde el își exercită funcțiunea sa, sub pedeapsă de 80 de lovituri și de o amendă proporționată cu averea sa.

Un magistrat nu poate de asemenea, sub pedeapsă de 100 lovituri, să se căsătorească cu o femeie pe care el este chemat a o judeca. Ofițerul care abuzează de poziția sa pentru a silui pe o femeie este mai aspru pedepsit de cât un simplu particular. Răpirea unei femei fie pentru sine, fie pentru o rudă a sa, se pedepsește cu moartea, chiar dacă are de scop căsătoria. Ori ce funcționar care se căsătorește sau lasă pe fiul ori pe nepotul său să se căsătorească cu o acaterită se pedepsește cu 60 de lovituri și căsătoria este nulă, ear femeia restituită părinților săi și este obligată a renunța la profesiunea ei.

Capul de familie care face ca robul său să iie de soție pe fata unui om liber se pedepsește cu 80 de lovituri, aceiaș pedeapsă aplicându-se și complicelui.

Trecem acum la formalitățile propriu zise ale căsătoriei.

În ajunul zilei celebrării căsătoriei, părinții miresei trimet la mire acasă tot ce constituie

zestrea ei, hainele, mobilele, argintăria, etc. În seara aceleiaș zile, familia mirelui trimete miresei un scaun (*une chaise à porteur*), care rămâne expus în salon, și fie-care familie dă la dânsa acasă o masă rudelor și amicilor. În ziua căsătoriei, patru rude sau prietenii de ai miresei se duc la dânsa și o aduc în scaunul trimes de mire la dânsul acasă, unde o așteaptă toate rudele și amicii. O domnișoară de onoare conduce pe mireasă lângă mirele său, care atunci o vede pentru prima oară. Înaintea unei mese încărcată de fructe, de vinuri și de parfumuri, noii însoțiți se prosternă, mulțămînd atât Puternicului că 'i-a creat, pământului că 'i-a hrănit, Impăratului că 'i-a apărut, părinților că 'i-au crescut. Apoi, bărbatul presintă pe soția sa tuturor acelor prezenți. A doua zi, femeia conduce pe bărbatul său în casa familiei sale, unde se repetă aceiaș ceremonie. Căsătoria este ast-fel desevârșită fără nici un act scris, fără nici o ceremonie religioasă, fără intervenirea vre-unui preot sau funcționar civil, ci numai prin consimțimentul mutual al ambelor familii.

Căsătoria conferă femeii toate privilegiile de care se bucură bărbatul, fiind în drept de a purta semnele rangului ce el ocupă în societate.

Căsătoria nu pune pe femei sub tutelă ca în bătrânele legiuri ale Europei civilizate, ci ea rămâne din contra deplin capabilă și înlocuește pe bărbat, la caz de împiedicare, chiar în privința actelor de dispoziție. În această privință legislația chineză constituie un progres necontestat asupra legislațiilor lumii pretinse civilizată.

Dar dacă femeia căsătorită are o capacitate destul de largă necunoscută în majoritatea legislațiilor noastre, ea este pe de altă parte obișduită și deconsiderată prin faptul că nu poate să șeadă la masa bărbatului său fiilor ei. Ea trebuie să 'i servească și să mănânce după dânsii. Bărbatul nu poate însă dispune de femeia sa ca de o proprietate alienabilă, și acel care o cedează altuia este pedepsit cu 80 de lovituri.

Bărbatul are asupra femeii sale un drept de corecțiune domestică, fără însă a 'i putea produce răni, căci acel care ar răni-o sau ar ucide-o, este pedepsit cu strangularea, afară de cazul când el 'i-ar fi administrat o corecțiune pentru că ea ar

fi lovit sau ultragiat pe părinții lui, în care caz el suferă numai 100 de lovituri.

Dar dacă bărbatul are în unele cazuri dreptul de a-și bate femeea, așa cum era și în vechile noastre pravile ⁽⁶⁾, el nu poate s'o facă să-și peardă rangul, nici să-și substituie o concubină, căci, în asemenea caz, el ar fi pedepsit cu 30 de lovituri. Așa dar, soarta femeii nu este cu desăvârșire lăsată la discreția bărbatului. Femeea care lovește pe bărbatul său este mai aspru pedepsită de cât bărbatul care 'și maltratează femeea. Acea care ultragiază pe tatăl, mama, bunul sau buna bărbatului, este condamnată la strangulare. Acea care părăsește casa bărbatului suferă 100 de lovituri, bărbatul fiind în drept de a o vinde. Absența bărbatului, ori cât de îndelungată ar fi, n'o autorisă a părăsi casa lui fără voea judecătorului.

Căsătoria se desface prin moarte sau despărțenie. Femeea care n'ar purta doliul după bărbatul său se pedepsește cu 60 de lovituri și cu surgunul pe timp de un an.

Cu toate că văduvia conferă femeii o neatâr-nare relativă, ea nu se poate remărita fără voea părinților ei, sub pedeapsă de a fi urmărită ca adulteră, ear pe de altă parte, acela din părinții săi care ar sili-o să se căsătorească este aspru pedepsit.

Cât pentru bărbatul văduv, el poate să-și înlocuească pe femeea sa legitimă prin una din concubinele sale, fără observarea vre-unui termen.

Despărțenia este, după cum am văzut, admisă în principiu, cu toate că ea este rău văzută mai cu seamă în clasele înalte, afară de cazul de adulteriu al femeii, în care bărbatul care n'ar lepăda-o este aspru pedepsit.

Bărbatul poate să-și repudieze femeea pentru cauză de sterilitate, de desfrânare sau de boală obicinuită, pentru lipsă de respect către părinții lui, etc.

Despărțenia prin consimțământ mutual este de asemenea permisă.

Prin despărțenie, femeea unui demnitar perde rangul bărbatului său, păstrând însă pe acela ce ea a dodândit de la copiii săi, etc., etc.

Din cele mai sus expuse, precum și din altele pe care le trecem cu vederea, ușor se poate

convinge cine-va cât de interesantă este cartea suscitată a d-lui Er. Lehr și câtă lumină ea aruncă asupra legislațiilor celor mai necunoscute. Considerăm deci ca o datorie, pe aceste timpuri de apatie și de indiferență, să semnalăm această savantă lucrare puținilor cetitori pe care 'i posedă țara noastră.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secț.-Unite

Audiența de la 9 Noembrie 1900

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Căpitan Vasile Botez, compturi

Curtea de compturi.—Incheeri relative la certificatele de anii serviții de un militar sau ori-ce alt funcționar public.—Dacă se pot ataca cu recurs în casație.—(Art. 65 din legea Curții de compturi; art. 36 din legea organică a Curții de casație).

Incheerile prin cari Curtea de compturi admite sau refuză liberarea de certificate în cari să se constate anii serviții, fie în armată, fie în cele-l'alte funcții ale statului, de către militari sau ori-ce alt funcționar public, sau prin cari se determină modul cum se calculează și se constată anii serviții în armată sau în ori care altă funcție publică, nu pot fi atacate pe calea recursului în casație.

Decisiunea 10/900. — Respins recursul făcut de Căpitan V. Botez contra încheerii Inaltei Curți de Compturi, s. II cu No. 680/99.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d. consilier G. P. Petrescu;

Pe d. avocat P. Borș, în susținerea recursului, și

Pe d. procuror St. Stătescu în conclusiuni;

Deliberând,

Asupra cestiunei de a se ști dacă recursul de față este sau nu admisibil:

Având în vedere că încheerea Curței de compturi atacată cu recurs este dată asupra cererei recurentului de a i se libera un certificat constatator al anilor serviții de dânsul în armată;

Considerând că în virtutea art. 65 din legea pentru organizarea Curței de compturi din 29 Ianuarie 1895 sunt supuse recursului în casație decisiunile Curței de compturi date asupra conturilor casierilor mânătorii de bani publici și de materie, declarațiile pronunțate asupra compturilor de administrație, precum și hotărârile pronunțate asupra apelurilor făcute în casurile prevădute de art. 25 din citata lege;

Considerând de asemenea că în virtutea art. 36 din legea organică a Curței de casație nu sunt supuse recursului în casație în casurile prevădute de acest articol, de cât actele judecătorești;

Considerând că liberarea de certificate în care să se constate anii serviții, fie în armată, fie în cele-lalte funcțiuni ale statului, de către militari sau ori-ce alt

⁽⁶⁾ Veđi tratatul nostru în limba franceză, p. 471.

funcționar public, nu este de cât un act de administrațiune al Curței de compturi și dar încheerile prin care se admite sau se refuză liberarea unor asemenea certificate, ori să determine modul cum se calculează și se constată anii serviți în armată sau în oricare altă funcțiune publică, neputând fi privite nici ca decisiuni date în casurile arătate de citatul art. 65 din legea Curței de compturi, nici ca un act judecătoresc prevăzut de art. 36 din legea Curței de casațiune, recursul în contra lor urmează a fi respins ca inadmisibil.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul ca inadmisibil, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 25 Octombrie 1900

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Consilier

Nicolae Roseti-Bălănescu cu M. Th. Mandrea, N. Crisoveloni
procuratorul casei G. Economu și fiul și
Creditul funciar rural

Urmărire imobiliară.—Mai multe urmăriri asupra aceluiaș imobil.—Conexare.—Dacă se face conexare chiar când una din urmăriri este făcută de Creditul funciar după legea sa specială.—Dacă în caz de conexare tribunalul este ținut să amâne.—Dacă în caz de conexare vânzarea trebuie făcută după formele cerute de legea specială a Creditului funciar.—In ce caz. — (Art. 523 Pr. civ.).

Urmărire imobiliară. — Urmărire făcută după legea specială a Creditului funciar.—Supralicitare.—Ce este ținut să ofere supralicitatorul peste prețul eșit la licitația provisorie.—(Art. 68 din legea Creditului funciar).

Urmărire imobiliară.—Tablou de ordinea creditorilor.—Urmărire după legea specială a Creditului funciar.—Dacă se cere un tablou de ordine.—Ce se cere.—Listă de sarcini.

1) Asemănat art. 523 din Pr. civilă, dacă mai mulți creditori urmăresc acelaș imobil, toate cererile lor se vor întruni ca să se facă o singură urmărire, și aceasta chiar în cazul când una din urmăriri este făcută de Creditul funciar după legea specială a aceluiaș credit, într-un cât această lege nu face nici o mențiune în privința modului cum are să se urmeze când există mai multe urmăriri asupra aceluiaș imobil.

2) În caz de conexare a mai multor urmăriri asupra aceluiaș imobil, tribunalul nu este ținut să amâne vânzarea, amânarea fiind lăsată la facultatea tribunalului, care poate după împrejurări, aprecia dacă trebuie sau nu să amâne, și măsura tribunalului, într-un sens sau în altul, nu poate constitui un motiv de casare.

3) În urma conexării mai multor urmăriri, dacă prima urmărire se începuse cu îndeplinirea formalităților prescrise de legea Creditului, este neîndoios că formele ce trebuie observate pentru săvârșirea vânzării, sunt acelea ale legii speciale a Creditului, după care se începuse prima urmărire.

4) După dispozițiile art. 68 din legea Creditului funciar supralicitatorul este obligat a depune un adaos de a două-zece parte din prețul eșit la licitația provisorie.

5) În materie de urmărire imobiliară, legea specială a Creditului funciar nu cere facerea unui tablou de ordinea creditorilor, dar cere să se facă o listă de sarcini.

Decisiunea 241/900. — Respins recursul făcut

de Nicolae Roseti-Bălănescu contra ordonanței de adjudecare a trib. Neamț No. 443/99, în proces cu M. Th. Mandrea, N. Crisoveloni procuratorul casei G. Economu & fiu și Creditul funciar rural.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. N. Bagdat;

Pe d-nii avocați M. Cornea și Em. Rosenthal din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați N. Crătunescu și Mitescu din partea intimaților în combateri; și

Pe d-l avocat V. Antonescu din partea Creditului asemenea în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare:

«Dispositiv contradictoriu, exces de putere, violarea regulii că nu se poate procede în lipsă când părțile n'au fost chemate

«De către debitor s'a cerut conexarea urmărilor conform art. 523 Pr. civilă legea comună, și amânarea la 11 Noembrie, ziua fixată pentru vânzare de Economu. Creditul se opune la conexare și amânare, pe baza legii lui speciale, care exclude legea comună. Tribunalul admite conexarea pe baza legii comune, art. 523 Pr. civ., procede însă imediat la vânzare pe baza ambelor urmăriri, atunci când părțile nu erau chemate de cât într'una, și ast-fel dă un dispozitiv contradictoriu și violează principiul că tribunalul nu poate procede în lipsă de cât atunci când părțile interesate au fost legalmente încunostiințate.

Contrazicere în dispozitiv:

1. «Tribunalul pe de o parte, conexează după legea comună, iar pe de alta, violează legea comună, procedând la adjudecare înainte de ziua fixată pentru urmărirea cerută de Economu;

2. Tribunalul aplică legea comună pentru a conexe, și face imposibilă aplicarea ei, dreptul de contestațiune, de opoziție, procedând imediat la adjudecare;

3. Tribunalul conexează și procedează imediat asupra ambelor urmăriri, atunci când numai una era în stare. Dacă ambele urmăriri ar fi fost de mult înainte conexeate această procedare se numește disjungere.

«În resumat se hotărăște că conexarea se face după legea comună, și se procede la urmărire numai după procedura specială a creditului».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului, din care rezultă că, în urma cererii făcută de Creditul funciar rural, tribunalul județului Neamț, a scos în vânzare cu licitațiune publică, moșia Cârlișă avere a pârâtului N. Roseti-Bălănescu, în virtutea unei creanțe ipotecare, ce Creditul avea în acea moșie, creanță devenită exigibilă și esecutorie;

Că posterior acestei urmăriri, N. Crisoveloni mandatarul Casei Economu și fiu din Triest, în virtutea unei alte creanțe ipotecare din 1896, pune în urmărire aceeaș moșie, și după mai multe amânări, tribunalul conexând ambele urmăriri, după cererea debitorului, a procedat la vânzare adjudecând definitiv acea moșie asupra intimatului M. Th. Mandrea, care la supralicitare a oferit prețul cel mai avantajos, și căruia trib. i-a

și liberat ordonanța de adjudecare, supusă recursului, în urma depunerii prețului ;

Considerând că art. 523 Pr. civilă prevede că, dacă mai mulți creditorii, urmăresc același imobil toate cererile lor se vor întruni ca să se facă o singură urmărire ;

Că întru cât prin legea specială a Creditului, nu se face nici o mențiune în privința modului cum are a se urma când există mai multe urmăriri asupra aceluiași imobil cu drept cuvânt tribunalul a dispus conexarea urmărilor pe baza dreptului comun prescris de art. 523 din Procedura civilă ;

Considerând de asemenea că, odată ce conexarea a fost făcută, nici art. 523, nici vre-o altă dispozițiune a legii de procedură nu prevede că, în asemenea cas, tribunalul e ținut să amâne vânzarea, amânarea fiind lăsată la facultatea tribunalului, care poate, după împrejurări, aprecia dacă trebuie sau nu să amâne, fără ca măsura tribunalului, într'un sens sau altul să constituie un motiv de casare ;

Considerând în fine că în urma conexării urmărilor, și întru cât prima urmărire, se începuse cu îndeplinirea formalităților prescrise de legea Creditului, este neîndoios că formele care aveau a fi observate pentru săvârșirea vânzării, erau acelea ale legii speciale după care prima urmărire se începuse ;

Considerând că odată ce este stabilit că vânzarea trebuia făcută după legea specială a Creditului funciar, numai violațiunea unei dispozițiuni din această lege, ar atrage casarea ordonanței de adjudecare, iar nu violațiunea unor dispozițiuni ale dreptului comun din Procedura civilă ;

Considerând că de și trib., repetă în mai multe rânduri, că înțelege a face vânzarea, după dreptul comun, această afirmațiune greșită, nu poate avea de rezultat anularea vânzării, căci în fapt tribunalul, în contra afirmațiunii sale, a observat în efectuarea vânzării, regulile speciale ale legii Creditului funciar, și n'a violat nici una din dispozițiunile ei, precum se constată chiar din mijloacele de casare invocate de recurent ;

Că ast-fel fiind, din toate aceste puncte de vedere, mijlocul de casare este neîntemeiat ;

Asupra mijlocului II de casare :

«Violațiunea art. 119 Pr. civ. și art. 547 Pr. civ. După ce prin jurnalul No. 5093 din 30 Octombrie 1899, trib. dispune ca concurentul supralicitator să completeze garanția, depunând adaosul de preț de a zecea parte, conform art. 547 Pr. civ. nu putea prin același jurnal să revie și să'l primească numai cu depunerea a 20-a parte din preț, fiind-că d-l Mandrea e o persoană solvabilă, solvabilitatea sa se invocase și în primul incident.

«Făcând ast-fel, tribunalul și retrage iscăliturile și violează art. 119 și 547 Pr. civ.»

Considerând că după dispozițiunile art. 68 din legea Creditului funciar supralicitatorul este obligat a depune un adaos de a 20-a parte din prețul eșit la licitație ;

Că întru cât în specie, se constată că supralicitatorul depusese un adaos de 35000 lei, sumă care corespundea cu a 20-a parte din prețul eșit la licitațiunea provi-

sorie, tribunalul n'a violat legea când a admis acest adaos ca valabil, ori cât de greșite ar fi motivele relative la solvabilitatea supra-licitatorului ;

Că prin urmare și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat ;

Asupra mijlocului III de casare :

«Violațiunea art. 551, 553 Pr. civ. comb. cu 562 al. 2 Pr. civ.

«D-l Mandrea adjudecatorul nedepunând jumătatea prețului în termenul de 2 săptămâni de la adjudecare, prevăzut de art. 551 Pr. civ. tribunalul era dator după art. 553 să pue imobilul din noă la licitație în socoteala adjudecatorului. Nefăcând aceasta, și liberând ordonanța de adjudecare d-lui Mandrea a violat sus citatele texte de lege».

Considerând că se constată din lucrările aflate în dosar, că prețul a fost depus de adjudecator în condițiunile și termenul prescris de art. 70 din legea Creditului funciar ;

Că prin urmare și întru cât dispozițiunile art. 70 din legea Creditului, au fost observate, nu se poate susține că trib. ar fi violat textele de lege visate prin mijlocul de casare, care de alt-fel, nu avea nici o aplicațiune în specie ;

Asupra mijlocului IV de casare :

«Violațiunea art. 573 și 552 Pr. civ. Tribunalul hotărând că urmărirea are a se face conform art. 573 Pr. civ. să se facă tabloul de ordine al creditorilor, care nu s'a făcut.

«Tribunalul primind drept preț creanța d-lui Economu, pe care o consideră ea fiind în rang util și necontestat a violat art. 552 și 572, de oare-ce în lipsa tabloului de ordine nu putea considera creanța în rang util și necontestat».

Considerând că după legea specială a Creditului, facerea unui tablou de ordinea creditorilor, nu este cerută, că ceea ce această lege specială prevede este de a se face o listă de sarcini, lucrarea s'a făcut în specie și pe care trib. a avut-o în vedere cu ocazia verificării creanței lui Economu și fiu, depusă drept preț de către adjudecator ;

Că prin urmare și acest mijloc are a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Audiența de la 6 Noembrie 1900

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Dumitru Ionichescu

Curtea de jurați.— Respingerea cererei acusatului de a stabili un alibi.— Dacă poate constitui un mijloc de casare.— Dacă se poate invoca din oficiu.— Martori.— Respingere.— Dacă constituie o violare a dreptului de apărare.

1) *Faptul că judecătorii Curții cu jurați au refuzat acusatului dreptul de a stabili un alibi, ar putea constitui un mijloc de casare, însă nu din acele ce pot fi ridicate din oficiu, astfel că trebuie să fie invocat de recurent.*

2) *Faptul că judecătorii Curții cu jurați au respins cererea acusatului de a se chema și asculta martori cu care să dovedească inocența sa, cerere respinsă*

pe motivul că din depunerile martorilor ascultați deja se poate forma convingerea juraților într'un fel său în altul, nu poate constitui o violare a dreptului de apărare.

Decisiunea 929/900. — Respins recursul făcut de Dumitru Ionichescu, în contra decisiiei Curței cu jurați din jud. Gorj No. 19/900.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l consilier G. P. Petrescu; și

Pe d-nul procuror general G. E. Schina în concludiuni. Deliberând,

Asupra mijlocului de casare :

«Dreptul de apărare fiind un drept legitim, am cerut onor Curții, amânarea procesului, pentru ca cu martorii să dovedesc inocența mea, și această cerere mi s'a respins, ceia ce constituie un exces de putere».

Având în vedere decisiunea Curții cu jurați supusă recursului, prin care recurentul este condamnat la 3 ani închisoare corecțională, pentru crima de tâlhărie săvârșită asupra femeii N. Roman;

Considerând că se constată din procesul-verbal al decisiunei că, cu ocazia judecării procesului, recurentul a cerut Curței amânarea spre a dovedi cu martori faptul că în noaptea săvârșirii crimei, dânsul fusese de-o-camdată la o cârciumă, și că de acolo s'ar fi dus la femeea Ancuța Blidaru unde a stat toată noaptea, cerere ce a fost însă respinsă de Curte, pe motiv că din depuneriile martorilor ascultați deja, se poate forma convingerea juraților într'un fel său în altul;

Considerând că de și faptul că, judecătorii Curței au refuzat recurentului dreptul de a stabili un alibi, ar putea constitui un mijloc de casare, însă în această privință, nefiind formulat de recurent un motiv, și întru cât asemenea mijloace nu pot fi ridicate din oficiu, motivul așa cum este formulat, are a fi respins ca neîntemeiat, de oare-ce faptul că judecătorii Curței i-a fi respins martorii spre a dovedi inocența sa nu poate constitui violarea dreptului de apărare;

Că de alt-fel, formele se ved îndeplinite și legea bine aplicată.

Pentru aceste motive, Curtea de acord cu d-l procuror general G. E. Schina, respinge recursul, etc.

Formalitățile ce trebuie să îndeplinească Portărelul, la urmărirea veniturilor unui bun nemișcător

Art. 477 și urm. din Procedura civilă, ne arată formele ce trebuiesc îndeplinite pentru urmărirea unui bun nemișcător. În articolul de față, nu ne vom ocupa de cât de formalitățile ce are a îndeplini Portărelul, pentru efectuarea unei asemenea urmăriri.

Pentru aceasta, art. 482 din Pr. civ. zice că un

agent judecătoresc va merge la fața locului, adică la imobilul a căruia venituri urmează a se sequestra, și va face proces-verbal, potrivit art. 416 Pr. civ., de diferitele venituri ce au a se aduna pe seama creditorului. Lucrarea o va face portărelul numai după stăruința creditorului urmărit și el va fi ori nu, asistat de persoanele însemnate în art. 412—413 din Pr. civ. (și nu art. 410 și 411 după cum din eroare se vede trecut în Cod); după cum debitorul său vre-o rudă a sa locuind cu dânsul vor fi prezente ori nu la lucrare. Asistența persoanelor arătate de art. 412 și 413, este necesară în cas când debitorul nu este față la lucrare; fiindcă legiuitorul prin art. 482 din Pr. civ. a cerut ca Portărelul să dreseze procesul-verbal conform art. 416 Pr. civ.; care la rëndul lui, cere în anumite cazuri prezența persoanelor citate de art. 412 și 413 din Procedură. Asistența agenților administrativi este indispensabilă, când portărelul mergând la imobil, găsește ușile închise și când urmează a le deschide, pentru a putea efectua lucrarea.

Portărelul nu este obligat însă, să îndeplinească dispozițiile art. 387 și 388 din Pr. civ. adică să facă somație și să comunice copii după titlu, înainte de a procedea la executare. Legea în adevăr când e vorba de sequestrare de venituri, nu cere această formalitate, după cum a recunoscut-o aceasta tribunalele de Ilfov și de R.-Vâlcea, prin sentințele ce au pronunțat, (Vezi noul Cod de procedură de Alexandrescu, Cesărescu și Mironescu, pag. 332).

Totuși într'un formular de proces-verbal de urmărirea veniturilor unui imobil, d. Rădoi, în «Că-lăuza» sa (pag. 281) face mențiune de somațiunea prevăzută de art. 388 Pr. civ., fără a ne indica textul în baza căruia cere d-sa această formalitate. Legea cere să se facă procesul-verbal, în conformitate cu dispozițiile art. 416 din Pr. civ. care la rëndul său, prevede numai somațiunea verbală, făcută debitorului.

Așa că, mergând la fața locului, conform art. 482 Pr. civ., Portărelul dresează procesul-verbal de diferitele venituri ce au a se aduna pe seama creditorului și tot-odată se conformează art. 416 din Pr. civ., enunțând titlul în virtutea căruia face executarea, sau jurnalul tribunalului ori a judecătoriei, care a încuviințat sequestrul; numele, pronumele și domiciliul părților; somațiunea verbală făcută debitorului și răspunsul lui, dacă a fost față; descrierea imobilului, adică camerile din câte se compune, cu chiriile ce se plătesc de diferiți chiriași, în cazul când imobilul este închiriat, sau cu mențiunea făcută, în cazul când este neînchiriat în total sau în parte; sau ocupat de însuși debitorul urmărit. Această ultimă mențiune, o face

Portărelul tocmai pentru a se conforma art 482 Pr. civ. arătând prin faptul descrierii imobilului veniturile ce sunt, sau care ar putea fi în imobilul urmărit. El tot-odată va pune în vederea chiriașilor, scopul venirii sale, invitându-i de a semna în procesul-verbal; din care câte una copie urmează a le da sau a le comunica la domiciliu.

Asupra acestei formalități def. *Chebapci*, în tratatul său de procedură civilă pag. 334 vol. II, ne atrage atențiunea, că legea nu ne arată, dacă agentul judecătoresc are a preveni pe chiriași verbal ori în scris; nici cum se constată îndeplinirea acestei formalități; și socoate că prevenirea trebuie să se facă prin o adresă simplă înaintată chiriașilor conf. art. 137 din Pr. civ. sub luare de dovadă; inclinând totuși a zice, că ar fi fost mai nemerit, dacă legea dispunea comunicarea copieii de pe procesul-verbal de sequestru, chiriașilor.

Dacă ne bazăm însă pe decisiunea Inaltei Curți de casație și justiție din 1883, vom deduce că precum o simplă somațiune nu poate face sequestrul valabil și obliga pe chiriași, tot ast-fel nici o simplă adresă, nu poate să aibă mai mult efect. De unde prin urmare urmează să decidem că copii după procesul-verbal de sequestru trebuiesc înaintate și chiriașilor și această înmânare urmând a se face conf. art. 74 pr. civ. cu atât mai mult, când ei nefiind față la lucrare, nu ar avea de unde lua cunoștința imediată de măsura luată și nu ar putea fi obligați întru cât în mod formal și de către agentul îndrituit după lege, nu ar fi fost încunoștințați conf. și art. 482 pr. civ.

D-l Rădoi crede de asemenea necesară comunicarea copieii de pe procesul-verbal de sequestru, chiriașilor. (Vezi «Călăuza» pag. 281). D-sa însă uită pe debitorul urmărit, căruia nu-i comunică copie, formalitate totuși indispensabilă față cu el.

Așa dar, copie de pe procesul-verbal de sequestru, trebuie înaintată și debitorului, ca ast-fel el luând cunoștința, să știe că nu mai este în drept de la acea dată, să închirieze imobilul său, sau să primească chiriele, afară numai dacă autoritatea judecătorească, îi dă această autorizațiune.

În genere însă, se numește de către judecător, adesea conform cererei creditorului, un girante, special însărcinat cu administrarea imobilului și prin urmare cu dreptul de a închiria și primi chiriile.

În cas când se numește, un girante, Portărelul face lucrarea și în asistența girantului. Și deși legea nu o cere formal, totuși credem că girantele trebuie să asiste la sequestru; de oare-ce primește ast-fel de fapt administrațiunea asupra imobilului.

Sunt casuri în care s'ar cere ca creditorul urmărit să asiste de asemenea pe Portărel, și a-

ceasta tocmai pentru a indica diferitele venituri pe care le-ar avea imobilul și mai ales când e vorba de sequestrarea veniturilor unei moșii, moșie care ar poseda diferite imobile producătoare de venituri, sau cariere diferite și ocupate sau închiriate de diferiți chiriași.

Îndeplinirea dispozițiilor art. 481 din Pr. civ. adică publicarea și dresarea afișelor de sequestrarea veniturilor imobilului, după uzul stabilit la tribunalul de Iași, se face tot de Portărel și nu de instanța sau judecătorul care a ordonat sequestrul. Și găsim aceasta, cu atât mai logic, cu cât înțeleg să se publice sequestrul, după efectuarea lui și nu când s'a ordonat. Se întâmplă în adevăr, că cu toată dispozițiunea luată de tribunal, pentru un asemenea sequestru; creditorul să nu mai stărue în efectuarea lui, pentru motivul că s'a împăcat cu debitorul său; și atunci de ce ar mai publica tribunalul sequestrul, când el de fapt nu s'a efectuat, și prin urmare, simpla publicație, nu ar putea obliga pe nimeni. De aceea și, după cum am zis, publicarea se face la tribunalul de Iași, de Portărei, după ce a fost efectuat lucrarea de sequestru (1).

În adevăr, Portărelul, după ce a efectuat sequestrul, face publicațiunii arătând în ele că: prin procesul-verbal No. . . . din (2), s'a sequestrat conform ordonanței (3) veniturile imobilului (4) proprietatea d-lui (5), în pretenția d-lui (6), până la concurența sumei de (7) numindu-se girante pe d-l (8).

Aceste afișe se publică în Gazeta oficială și se afige la poarta autorității care a ordonat sequestrul, (art. 481 Pr. civ.) constatându-se această afigere, prin deosebit proces-verbal.

Publicația se afige și la poarta imobilului a cărui venituri s'a sequestrat, constatându-se aceasta printr'un proces-verbal și o găsim această afigere foarte logică, de și nu este de cât un uz stabilit și nu vre-un text de lege care să o exige formal.

Cu aceste formalități, Portărelul și-a îndeplinit însărcinarea și dosarul formulat cu toate aceste acte îl înaintează instanței în drept.

Arthur G. Sion

(1) Tot asemenea se face și la Trib. de Ilfov.— (N. R).

(2) Se arată data procesului-verbal de sequestru.

(3) Se specifică ordonanța sau adresa instanței care a ordonat sequestrul.

(4) Localitatea unde se află situat imobilul cu strada și numărul casei.

(5) Numele și pronumele proprietarului adică a debitorului urmărit.

(6) Numele și pronumele creditorului urmărit.

(7) Suma pentru care s'a ordonat sequestrul.

(8) Numele, pronumele și domiciliul girantului.